

РЕШЕНИЕ

№ 24144

гр. София, 16.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8568** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на К. Е., гражданин на Република Т., чрез адвокат Т. И. срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 2145/02.08.2024 г. на началника на отдел „Миграция” – СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход Т.”.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, при несъответствие с материално-правни разпоредби и при несъответствие с целта на закона.

Според жалбоподателя, той не е бил надлежно уведомен за започналото производство по издаване на оспорената заповед, което го е лишило от възможността да участва в него, да сочи доказателства и да прави възражения. Цитирана е и практика на Съда на европейския съюз (СЕС), в подкрепа на този довод.

Като допълнителен аргумент за съществено нарушение на административно-производствените правила, се сочи и обстоятелството, че в оспорената заповед е посечен 30-дневен срок, даден му за доброволно напускане на страна. Едва след изтичане на този срок и при неизпълнение на задължението за напускане на страната, според изложеното, може да се пристъпи към издаване на ПАМ за принудително връщане в страната на произход.

Инвокирани са доводи, че основание за издаване на оспорената заповед е, издадения отказ за продължаване на правото на пребиваване на чужденеца в страната, който е бил оспорен и към момента не е влязъл в сила, поради което не може да се приеме, че К. Е. в момента е незаконен

престой.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се яви лично и с пълномощника му адвокат И., който поддържа жалбата. Не претендира присъждане на разноски. Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Г. оспорва жалбата, в представена писмена защита. Посочва, че постановеният отказ е съобразен с материално-правните предпоставки, предвидени в закона. Административният орган, преди да го постанови е съобразил, че спрямо оспорващия е налице постановен отказ от продължаване на правото му пребиваване, поради което той се явява в незаконно пребиваващ на територията на Република България. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от докладна записка № 5392р-1470 от 02.08.2024 г. на началник на група 01 при отдел „Миграция“ – СДВР до началника на отдел „Миграция“ – СДВР, е предложено налагането на ПАМ, защото К. Е. е в незаконен престой в Република България, защото със Заповед № 513з-2962/18.03.2024 г. на началника на отдел „Миграция“ – СДВР, с която е отказано продължаването на срока на пребиваване в Република България на К. Е., гражданин на Т..

Вземайки предвид направеното предложение, Началник на отдел „Миграция“, СДВР е издал оспорената Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 2145/02.08.2024 г.

Заповед № 513з-2962/18.03.2024 г. на началника на отдел „Миграция“ – СДВР, с която е отказано продължаване на правото на пребиваване на К. Е. в Република България, е оспорена и по нея е образувано административно дело № 3537/2024 г. по описа на АССГ.

С решение № 29781/12.09.2025 г., постановено по административно дело № 3537/2024 г., по описа на Административен съд София-град, оставено в сила с решение № 4008 от 09.04.2026 г., по административно дело № 11592/2025 г. на ВАС, Четвърто отделение, жалбата е отхвърлена. Съдът е приел, че основание за издаването на тази заповед е отрицателно становище от ДАНС с вх. № 02-134/23.02.2024 г., което е обвързващо административния орган и не подлежи на самостоятелен съдебен контрол.

Със заповед № 513з-9426/06.12.2018 г., Директорът на СДВР е оправомощил длъжностни лица при СДВР, включително Началник на отдел „Миграция“, СДВР да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 от ЗЧРБ.

Със заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. Директорът на СДВР е оправомощил главен инспектор С. С., заемащ длъжността Началник на сектор „Незаконна Миграция“, при отдел „Миграция“ – СДВР да изпълнява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ – СДВР, считано от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.

Видно от удостоверение № УД – 57656/2023 г. издадено от Софийска районна прокуратура, срещу К. Е. няма образувани наказателни производства и повдигнати обвинения за престъпления от общ характер.

По делото е прието и удостоверение от Главна Дирекция „Статистика и съдимост“, при Министерство на правосъдието на Република Т., видно от което, спрямо К. Е. няма данни за настояща и архивирана съдебна регистрация.

Като доказателства по делото бяха приети, представените по време на заседанието удостоверение от 11.10.2025 г. за сключен граждански брак между К. Е. и Г. Б. А., българска гражданка и удостоверение за раждане от 05.03.2026 г. на Д.-Е. Е. К., от майка Г. Б. А. и баща К. Е..

По искане на оспорващия беше разпитан един свидетел – съпругата на оспорващия Г. К., за

установяване на наличието на фактическите предпоставки за това, че с оспорената заповед, ще бъде засегнато правото му на личен и семеен живот.

Същата заяви, че с оспорващия се познават от 2022 г., а през 2025 г. са се оженили. Имат и родено през февруари 2026 г. дете. Живеят под наем, заедно в кв. М. ливади, в [населено място], като наемът се плаща от К. Е.. Същият има транспортна фирма от няколко години и ръководи дейността ѝ от в къщи. Той няма роднини в България, но тъй като е от 2013 г. в страната, разбира български език и има много познати в страна, с които поддържа връзки. Има роднини в Република Т., които са ги посещавали. Свидетелката не знае К. Е. да е имал някакви проблеми с властите в България. Проблемите възникнали през 2024 г., когато му било отказано право на постоянно пребиваване, защото го смятали за заплаха за националната сигурност. Тя счита, че ако съпругът ѝ бъде върнат в Т., тя няма как да се грижи сама за детето им, защото той осигурява единствената финансова помощ за семейството. Счита, че няма как да се установи в Т., защото не познава процедурата, не знае езика и културата им, а България може да разчита на помощ от нейната майка. Отделно от това на детето предстоят ваксинации, които няма как да бъдат поставени в Т..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: по преписката няма данни за надлежно връчване на оспорената заповед, поради което следва да се приеме, че подадената директно в АССГ на 20.08.2024 г. (вх. № 25072), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 41, т. 2, във връзка с чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ.

Според цитираните разпоредби, връщане се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл. 39б от ЗЧРБ.

Безспорно е, че К. Е., гражданин на Република Т. към настоящия момент няма издадено валидно издадено разрешение за пребиваване на територията на Република България или виза, даваща му право на престой за определен срок в страната. Наличието на тези фактически предпоставки обуславят налагането на ПАМ, на основание чл. 41, т. 2, във връзка с чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ.

От друга страна, съгласно чл. 46, ал. 2 от ЗЧРБ, при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Според чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, но според ал. 2 от същата разпоредба, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания.

Настоящият съдебен състав намира, че е длъжен да вземе предвид установените по време на последното съдебно заседание нови обстоятелства, имащи отношение към правилното решаване на спора – сключения граждански брак с български гражданин и раждането на малолетното му дете.

Съдът е необходимо да обсъди наведените оплаквания за нарушено право на личен и семеен

живот, гарантирани от чл. 8 от ЕКЗПЧОС.

Във връзка със сключения граждански брак и раждането на детето, на основание чл. 46, ал. 2 от ЗЧРБ, възниква задължението за преценка, доколко наложената ПАМ, противоречи на принципа на пропорционалност, дали е необходима в едно демократично общество в интерес на общественения ред и обществената сигурност, както и дали не противоречи на чл. 8 от ЕКПЧ.

Според Ръководството по чл. 8 от ЕКПЧ, издадено от Съвета на Европа и съгласувано с Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ), основната цел на член 8 е да защитава от произволна намеса в личния и семейния живот, жилището и кореспонденцията от страна на публичен орган. Предметът на член 8 е основно защитата на личността от произволна намеса от страна на публичните органи, но той не просто задължава държавата да се въздържа от такава намеса, а създава и позитивни задължения, вътрешноприсъщи на ефективното зачитане на личния и семейния живот. Тези задължения може да включват предприемане на мерки, предназначени да осигурят уважение към личния и семейния живот.

Принципите, приложими за оценка на позитивните и негативните задължения на държавата съгласно Конвенцията, са сходни. Трябва да се отчете необходимостта от постигане на справедлив баланс между конкуриращите се интереси на личността и на обществото като цяло, като целите по член 8, втори параграф, имат определено значение.

В разглеждания спор се касае за типично негативно задължение от страна на държавата – въздържане от намеса в семейния живот, поради което съдът трябва да прецени дали намесата е била в съответствие с изискванията на член 8, параграф 2, а именно в съответствие със закона, за преследване на легитимна цел и необходима в едно демократично общество.

На първо място съдът счита, че чрез налагане на ПАМ „Връщане до страната на произход Т.“, безспорно държавата се намесва в правото на семеен живот на К. Е., гражданин на Република Т. Чужденецът има сключен граждански брак с българска гражданка и родено от брака малолетно дете – български гражданин, т.е. той има право на съвместен живот със съпругата си Г. Б. К. и с детето си Д. К. Е., за да могат семейните им отношения да се развиват нормално (М. v. В., § 31). Чрез процесната ПАМ безспорно държавата се намесва в правото на семеен живот на чуждестранния гражданин, но тази намеса е предвидена в закона - чл. 41, т. 2, във връзка с чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ.

На следващо място, в чл. 8, пар. 2 от ЕКПЧ са изброени легитимните цели, които могат да оправдаят намесата в правата защитени в член 8: „в интерес на националната сигурност, обществената безопасност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Според настоящия съдебен състав, с случая визираната разпоредба, на която се е позовал административният орган, за да издаде оспорения отказ, преследва легитимна цел, а именно да се попречи на чужденци, които нямат законно издадено разрешение за пребиваване, да останат на територията на страната.

На последно място, за да определи дали определено нарушение на член 8 е „необходимо в едно демократично общество“, следва да се съобрази баланса между интересите на държавата-членка с правото на жалбоподателя. Според практиката на ЕСПЧ, всеки национален орган трябва да направи първоначалната оценка на належащата обществена нужда във всеки отделен случай, т.е. на него е предоставена свобода на преценка. Ограничаването на право по Конвенцията не може да се счита за „необходимо в едно демократично общество“ – чиито два отличителни белега са толерантност и широта на кръгозора, - освен ако наред с другото не е пропорционално на преследваната легитимна цел (D. v. the U. K., §§ 51-53).

ЕСПЧ посочва, че понятието „необходимо“ по смисъла на член 8 означава, че намесата трябва

да съответства на належаща обществена нужда и по-специално да остане пропорционална на преследваната легитимна цел. Когато определя дали намесата е била „необходима“, следва да се вземе предвид свободата на преценка, която държавните органи имат, но задължение на административния орган е да докаже наличието на належаща обществена нужда зад намесата (Р. v. P., § 212).

За да се прецени, дали в случая издаването на оспорената ПАМ е необходима в българското демократично общество и дали преследва една от легитимните цели, посочени в чл. 8, пар. 2 от Конвенцията, следва да се обсъдят събраните в хода на производството по делото доказателства, включително и новопредставените такива, в съвкупност с практиката на ЕСПЧ, имаща връзка със спора.

В практиката си ЕСПЧ, многократно е подчертавал, че член 8 не може да се тълкува като гарантиращ правото на определен вид разрешение за пребиваване. Дали един чужденец ще получи разрешение за пребиваване на територията на страна-членка по конвенцията, е въпрос само на националните органи (K. v. L. [GC], § 51). Няма задължение за националните власти да разрешат на чужденец да се засели в тяхната страна (J. v. the N. [GC], § 103). Предложеното решение обаче трябва да даде възможност на въпросния индивид да упражнява безпрепятствено правото си на личен и/или семеен живот (B. A. C. v. G., § 35; H. v. C., § 121). Мерките, ограничаващи правото на пребиваване в дадена страна, в определени случаи могат да доведат до нарушение на член 8, ако създадат непропорционални последствия върху личния или семейния живот, или и двете, на засегнатите лица (H. v. C., § 122).

Както беше посочено, Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе или да пребивава в определена държава и в изпълнение на задълженията си да поддържат обществен ред договарящите се държави имат правомощия да върнат в страната му на произход чужденец, който няма валидно издадено разрешение за пребиваване на територията на страната. Когато се оценява необходимостта и пропорционалността на намесата в правото на личен и семеен живот, следва да се вземе предвид, че правото на зачитане на семейния живот, въплътено в чл. 8 от Конвенцията, цели главно защита на целостта на семейната единица.

Като цяло се приема, че съдържанието на понятието “семейство” се свежда до основната група – съпруг, съпруга и издържаните от тях деца (включително извънбрачните и осиновените).

Ако някой от родителите бъде експулсиран или не бъде допуснат в дадена държава обаче, могат да възникнат проблеми по чл. 8, когато подобни мерки водят до разделяне на семейството. В случаи, когато е подадена жалба във връзка с правото на семеен живот по чл. 8, националният съд първо следва да провери дали членовете на семейството, за което става дума, наистина водят семеен живот по смисъла на чл. 8. Това означава жалбоподателите да докажат, че по времето на намесата, от която се оплакват, или малко преди това, са били в близки отношения и са живели заедно.

В разглеждания казус е доказано безспорно, че К. Е. е член на семейството на български гражданин – съпруг и баща на родено от брака му с български гражданин дете. В тази връзка следва да се вземат предвид показанията на свидетелката Г. Б. К.. Съдът намира, че те следва да бъдат кредитирани, като последователни, логични и лишени от елементи на преднамерена заинтересованост, въпреки, че тя е съпруга на жалбоподателя. Свидетелката посочи, че те живеят заедно от сключването на брака, като той полага грижи за семейството – плаща наема и осигурява финансовата му издръжка.

По-нататък, според утвърдените в практиката на ЕСПЧ критерии, съдът разглежда въпроса дали семейството би могло да бъде запазено, като се установи в друга държава, тъй като Конвенцията гарантира семейния живот като такъв, но не включва правото да

се избере конкретна държава, където семейството да се установи. Факторите, които е необходимо да се вземат предвид, за да определи къде може да се установи семейството, включват, освен всичко друго, връзките, които членовете на семейството имат в определена държава – например колко роднини имат и колко близко е родството им, какви са отношенията, колко дълъг е бил престоят им. Важно е да се прецени, знанието на езиците, които се говорят в страната, и всякакви пречки (културни, социални, икономически или политически), които биха могли да усложнят преместването.

Съвсем естествено е, семейството да изпита значителни трудности, ако трябва да се премести в Република Т., при евентуалното връщане на К. Е. там. Съпругата Г. Б. К. не говори турски език и е чужда социалните, религиозните и културни особености в тази страна. Тя и малолетното ѝ дете, ще бъдат откъснати от естествената им среда България, включващ приятели и роднини.

Въпреки че по принцип ЕСПЧ признава, че като експулсират чужденци или да отказват достъп до територията си, държавите преследват законната цел за превенция на престъпността и защита на обществения ред, общественото здраве и морал, той твърдо е установил в практиката си, че всяка намеса в семейния живот, дори и необходима в едно демократично общество, трябва да е стриктно пропорционална на преследваната цел. Съответно, ЕСПЧ изисква от държавите да вземат предвид фактическите обстоятелства на всеки отделен случай, свързан с имиграция и семейни въпроси, и да търсят справедлив баланс между всички засегнати интереси. Ако липсва такъв баланс, въпреки широката свобода на преценка, предоставена на държавите в областта на регулирането на имиграцията, е твърде вероятно да възникне нарушение на чл. 8.

В разглеждания казус е безспорно, че К. Е. живее в България от дълги години. Учил в българско висше учебно заведение, знае български език и има значителен кръг познати в страната. Упражнява и трудова дейност, чрез управление на притежавана от него транспортна фирма.

От друга страна в Заповед № 513з-2962/18.03.2024 г. на началника на отдел „Миграция” – СДВР, с която е отказано продължаването на срока на пребиваване в Република България е посочено, че ДА „НС” е дала отрицателно становище за издаване на искания административен акт, което е задължително за решаващия орган.

Без съмнение, според чл. 4, ал. 1, т. 14 от ЗДАНС, Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, свързани с миграционни процеси.

Настоящият съдебен състав не е запознат с мотивите на ДА „НС”, послужили за издаването на отрицателно становище, послужило за издаването на Заповед № 513з-2962/18.03.2024 г. на началника на отдел „Миграция” – СДВР, с която е отказано продължаването на срока на пребиваване в Република България.

Едно е безспорно. Нито към момента на издаването на процесната заповед Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 2145/02.08.2024 г. на началника на отдел „Миграция” – СДВР, нито към настоящия момент са установени някакви конкретни действия или бездействия на К. Е., можещи да бъдат определени като заплаха за националната сигурност. Оспорващият не е осъждан и не са му повдигани обвинения за извършени престъпления от общ характер. Т.е. няма данни, за това, че оспорената в настоящето производство заповед е

„необходима в едно демократично общество“. Не се установява издаването ѝ да е „в интерес на националната сигурност, обществената безопасност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“.

При липса на обективни данни за наличие на изброените в чл. 8, пар. 2 от ЕКПЧ обстоятелства се нарушава драстично баланса между гарантираното в чл. 8, пар. 1 от ЕКПЧ право на неприкосновеност на личния и семеен живот на индивида и правата на държавата и обществото като цяло.

Вярно е, че към момента на издаването на оспорената заповед, установените в хода на производството нови обстоятелства не са съществували. Но без съмнение, към настоящия момент те са част от обективната действителност и на основание чл. 142, ал. 2 от АПК, следва да бъдат взети предвид при преценката на законосъобразността на оспорения административен акт, още повече, че в случая се касае за преценка на защитата на гарантирани от ЕКПЧ основни човешки права и свободи.

На последно място съдът намира, че следва да се вземе предвид въпроса за висшия интерес на роденото от брака между К. Е. и Г. Б. К. дете.

В Конвенцията на Организацията на обединените нации (ООН) за защита правата на детето е използван терминът "висш интерес" на детето, който описва благосъстоянието на децата, което е определено от много широк кръг обстоятелства като: възраст, ниво на зрялост, роля на семейството, социални и културни норми и очаквания, а също така индивидуалната история и опит на детето. Не може да бъде прието, че висшият интерес на детето е обективен факт. Няма препоръчителни определения, които са приложими универсално към всяко дете и във всеки контекст. Възможни са много схващания при определянето на висшият интерес на детето. Съществуват четири взаимосвързани измерения за оценка на висшият интерес на детето: 1/изпълнението на Конвенцията за правата на детето; 2/съобразяване с гледната точка на детето; 3/цялостен подход за оценка на висшият интерес; 4/съобразяване с краткосрочните и дългосрочните интереси на детето. В случаите когато различни права на детето влизат в конфликт помежду си, като например правото на образование и на адекватен стандарт на живот, висшият интерес на детето трябва да има ролята на междинен принцип. Може да възникнат и справедливи конкуриращи се помежду си претенции между различни групи: между родители и деца, между отделни деца и по-голяма група от деца или между дете и неговата общност или обществото, в което живее. При оценяване на висшия интерес на детето трябва да се има предвид запазване на неговото здраве и безопасност, както и правото му да поддържа редовно лични отношения и преки контакти с двамата си родители.

В глава втора "Права на детето" на Закона за закрила на детето (ЗЗДт) се съдържат разпоредби относно: право на закрила - чл. 10, закрила срещу насилие - чл. 11, закрила на личността на детето - чл. 11а, право на изразяване - чл. 12, право на информиране и консултиране - чл. 13, защита на религиозни убеждения - чл. 14, участие в процедури - чл. 15, зачитане на родителите, настойниците, попечителите и другите членове на обществото -чл. 15а, тайна на информацията, засягаща детето - чл. 16 и т.н.

В ЗЗД липсва изрична защита на правото на детето на благоденствие и социално развитие, поради това съдът намира, че следва да анализира някои разпоредби на Конвенцията на ООН за защита правата на детето.

Съгласно чл. 3, пар. 1 на Конвенцията висшите интереси на детето са първостепенно

съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи. В коментара на конвенцията на комитета по правата на детето (CRC/C/GC/12 29 май 2013 г.) се посочва, че член 3, параграф 1 има за цел гарантиране на разглежданото право във всички решения и действия, отнасящи се до децата. Това означава, че първостепенно съображение за всяко действие, свързано с дете или деца, трябва да бъдат най-добрите интереси на това дете или деца. Смесът на думата „действие“ не включва само решения, но и всички актове, поведение, предложения, услуги, производства и други мерки. Бездействието, непредприемането на действия и пропуските също са „действия“ – например когато социалните служби не предприемат действия за защита на децата от неполагане на грижи или малтретиране. Всъщност всички действия, предприети от една държава, по един или друг начин засягат децата. Това не означава, че е необходимо всяко действие, предприето от държавата, да включва пълен и официален процес на оценка и определяне на най-добрите интереси на детето. Ако обаче дадено решение ще окаже съществено въздействие върху дете или деца, е уместно по-високо ниво на защита и подробни процесуални правила за съобразяване с най-добрите интереси на това дете или деца. Следователно по отношение на мерките, които не са пряко насочени към детето или децата, би било необходимо изразът „отнасящи се до“ да се изясни в светлината на обстоятелствата по всеки отделен случай, за да може да се прецени влиянието на действието върху детето или децата.

Според чл. 3, пар. 2 от Конвенцията, държавите – страни по нея се задължават да осигурят на детето такава закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като се вземат предвид правата и задълженията на неговите родители, законни настойници или на другите лица, отговорни по закон за него, и за тази цел те предприемат всички необходими законодателни и административни мерки. В този смисъл, задължението на държавите надлежно да се съобразяват с най-добрите интереси на детето е комплексно и обхваща всички обществени и частни институции за социално подпомагане, съдилища, административни и законодателни органи, включващи деца или отнасящи се до тях.

Понятието за най-добрите интереси на детето е сложно и неговото съдържание трябва да се определя поотделно за всеки случай. Именно чрез тълкуване и изпълнение на член 3, пар. 1 и пар. 2 в съответствие с останалите разпоредби на Конвенцията, административните органи и съдилищата следва да изяснят понятието и да го приложат конкретно на практика. Съответно понятието за най-добрите интереси на детето е гъвкаво и приспособимо. То следва да се адаптира и определя индивидуално, според конкретното положение на съответното дете или деца, предвид индивидуалната им среда, ситуация и нужди. При индивидуални решения най-добрите интереси на детето трябва да се оценяват и определят в светлината на конкретните обстоятелства около съответното дете. За колективни решения – например от законодателя – най-добрите интереси на децата като цяло трябва да се оценяват и определят в светлината на обстоятелствата на конкретната група и/или децата като цяло. И в двата случая оценката и определянето следва да се извършват при пълно зачитане на правата, съдържащи се в Конвенцията и факултативните протоколи към нея.

В случая е установено е, че К. Е. полага грижи за семейството си и за малолетното си дете и така му осигурява спокойна среда, необходима за нормалното му развитие. Съдът

намира, че висшия интерес на детето е, то да бъде отглеждано в нормална семейна среда и от двамата родители.

Съдът не намира за основателни наведените оплаквания за нарушение на чл. 35 от АПК. Производството по издаването на оспорения акт е иницирано служебно от административния орган, но К. Е. е бил уведомен за неговото започване и същият се е възползвал правото си да подаде възражение. Дори и да е налице някакво нарушение на правата на адресата на акта, допуснати в хода на административното производство, съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Е., гражданин на Република Т., чрез адвокат Т. И. Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 2145/02.08.2024 г. на началника на отдел „Миграция” – СДВР, с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход Т.”.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.